

[Finansministeren]

selv sammen med de forhandlingsberettigede personaleorganisationer finde ud af, hvad det er for lønsystemer, man i fremtiden skal køre efter. Det bliver et forhandlingsspørgsmål. Det er ikke et spørgsmål, vi kan fastlægge gennem lovgivning.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg tror, at finansministeren må have hørt efter med et halvt øre. Jeg sagde ikke, at regeringen skulle blande sig i overenskomstforhandlingerne ud over det, man faktisk gør ved at sige med dette forslag, at nu kan statsanstalten fremover – det står jo i bemærkningerne – tilslutte sig en arbejdsgiverorganisation, og det skulle være mærkeligt, om det ikke blev FFO.

Det, jeg siger, er: hvorfor har man ikke spurgt de ansatte – det kan jeg forstå at man ikke har – hvad de selv mener? Det er aldeles ikke spor usædvanligt at bede dem om en udtalelse om, hvad de mener. Det har stået i de første 50 lovforslag, jeg har fået præsenteret, mens jeg har siddet herinde, at man har forhørt sig hos den og den organisation eller hos medarbejderne i den og den institution. Det har vi faktisk fået en orientering om allerede i bemærkningerne.

Hvis ministeren ikke har spurgt om det, og det kan jeg forstå at han ikke har, så vil jeg gerne have at vide: vil han så sørge for at indhente en udtalelse fra de ansatte i statsanstalten om, hvad deres holdning til dette spørgsmål er, så det kan indgå i udvalgsarbejdet? Jeg mener i hvert fald ikke, det er rimeligt, at vi tager stilling til en ændring af statsanstaltens status, uden at vi ved, hvad de ansatte selv mener om det, og hvilke problemer der kan ligge i det for deres egne forhandlinger.

Selvfølgelig skal vi ikke fastlægge deres overenskomster herinde, det kunne jeg aldrig nogen sinde drømme om. De eneste, der blander sig i overenskomstforhold herinde, er de borgerlige partier og socialdemokratiet. Det er bestemt ikke os.

Finansministeren (Christophersen):

Nej, jeg har faktisk ikke i sinde at spørge om det, for jeg synes, det vil være utidigt. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at vi skal spørge de ansatte i statsanstalten om, hvor de helst vil være medlemmer, og hvilke overens-

komstsystemer de helst vil bruge. Det mener jeg må være en sag, som statsanstalten med sin nye friere stilling uden folketingets mellemkomst afklarer med de ansatte. De har jo deres organisationer. Hvis statsanstalten har et ønske om at gå over til andre lønsystemer, eller hvis statsanstalten har et ønske om, at de eksisterende lønsystemer ændres, så må den snakke med HK, med personalets organisationer. Jeg må stærkt advare fru Anne Grete Holmsgård mod at blande folketinget ind i et rent overenskomstspørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 20:

Forslag til folketingsbeslutning om revaliderens og langvarigt syges dagpenget.

Af Lilli Gyldenkilde (SF) og Waldorff (VS).

(Fremsat 3/11 83).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Efter forslaget skal personer, som på grund af sygdom har gennemgået revalidering, omskoling, der betyder, at de bliver fuldt arbejdsdygtige igen, men i et andet fagområde end tidligere, automatisk anses for at være til rådighed for arbejdsmarkedet og dagpengeberettigede, hvis der ikke kan skaffes dem arbejde i 5 uger. Dette skal ifølge forslaget også gælde for langvarigt syge, der bliver afskediget i sygeperioden, hvis de omskoles eller erklæres egnede til andet arbejde.

[Arbejdsministeren]

Jeg går ud fra, at forslagsstillerne tænker på personer, der er medlem af en arbejdsløshedskasse, og som opfylder betingelserne i arbejdsløshedsloven for at få ret til dagpenge, nemlig at medlemmet har haft arbejde i mindst 26 uger inden for de sidste 3 år.

Det er korrekt, at arbejdsløshedskassen ifølge arbejdsdirektoratets bekendtgørelse om at være til rådighed i visse tilfælde kan kræve arbejde af passende varighed, normalt 5 uger, som bevis for, at et medlem fortsat er til rådighed for arbejdsmarkedet. Denne bestemmelse anvendes altid konkret, og alle oplysninger om medlemmets forhold indgår i denne konkrete vurdering, bl.a. sygdommens art og varighed. Det enkelte medlems evner og kræfter indgår også i den samlede bedømmelse.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at hvis et medlem under revalidering har gennemført en erhvervsrettet uddannelse af mindst 18 måneders varighed, som berettiger til optagelse som medlem som nyuddannet, bliver der ikke rejst tvivl om medlemmets ståen til rådighed. Hvis uddannelsen er gennemført på mindre end 18 måneder, må sagen afgøres konkret. Hvis medlemmet gennemgår en kompetencegivende uddannelse på under 18 måneder inden for et andet fagligt område, vil den konkrete rådighedsvurdering i mange tilfælde kunne føre til, at medlemmet anses for at stå til rådighed inden for dette område.

Arbejdsdirektoratet lægger i disse tilfælde stor vægt på sygdommens art og på, hvor længe medlemmet har været uden forbindelse med arbejdsmarkedet. Har medlemmet været langvarigt sygemeldt, skal der mere end et kortere kursus til at dokumentere, at pågældende herefter vil kunne klare et arbejdskrav.

Medlemmer, der efter en langvarig sygdomsperiode skønnes at kunne overtage arbejde inden for andre faglige områder, kan få arbejdsløshedsdagpenge, hvis de pågældende erklærer sig villige til at påtage sig et sådant arbejde. Det typiske anvendelsesområde for denne bestemmelse er tilfælde, hvor et medlem ikke længere kan tåle at arbejde inden for sit fag af helbredsgrunde, f.eks. de sager, vi kender om malersyndromet, og hvor et medlem bliver sagt op på grund af sygdom.

Jeg mener, at der er behov for, at arbejdsløshedskassen i visse tilfælde kan kræve arbejde af passende varighed som bevis for, at et medlem fortsat står til rådighed for arbejdsmarkedet, og det er min opfattelse, at der i praksis tages det fornødne hensyn til medlemmer, der gennemgår revalidering eller på anden vis erklæres for egnede til andet arbejde.

Arbejdsløhedsforsikring er og bør fortsat være en forsikring mod manglende arbejde, og det må derfor kunne kræves, at det enkelte medlem kan klare et nyt arbejdsforhold. Jeg kan derfor ikke gå ind for det forslag, som her er fremsat.

Kaj Poulsen (S):

Baggrunden for, at dette forslag er stillet på nuværende tidspunkt, er vel den 2 års regel, regeringen har fået gennemført, hvad angår udbetaling af sygedagpenge, hvor langvarigt syge med ét slag er blevet uden fast forsørgelse. Derfor kan vi fra socialdemokratiets side sige, at vi har stor forståelse for de tanker, der ligger i dette forslag.

De mennesker, forslaget omhandler, er kommet i klemme i to systemer, nemlig sygedagpengeordningen og A-kasseordningen. Men vi tror ikke på, at løsningen på problemerne er at sluse dem ind i A-kasselovgivningen. Så tager man hul på de problemer, der er omkring det princip, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet for at få ydelser fra A-kassen. Vi tror altså ikke på, at løsningen er dette forslag.

Men der er mennesker, der er i klemme, og derfor må vi se på, hvordan vi kan løse de problemer, de mennesker har. Derfor vil vi i udvalget anmode om, at vi får en diskussion – også med ministeren – om måske at løse disse menneskers problemer på en anden måde, måske ved at pålægge kommuner og amter, at disse mennesker skal ind under en beskæftigelsestilbudsordning, for at vi på den måde kan få afprøvet deres muligheder for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Vi tror, at det vil være løsningen på problemerne. Vi tror, at vi på den måde kan klare de problemer, som de mennesker, forslaget omhandler, har. Jeg tror også, det vil være sundt for A-kasselovgivningen, at man ikke åbner for de muligheder, der ligger i dette

[Kaj Poulsen]

forslag, for det vil få konsekvenser langt ud over, hvad der står i forslaget.

Bo Kristensen (KF):

Jeg vil gerne sige arbejdsministeren tak for de bemærkninger, som begrundede, hvorfor regeringen har den holdning til dette spørgsmål, som den har. Jeg finder også, at det her skal bemærkes, at det jo er en forsikringsordning, og det vil være meget farligt at røre ved forsikringsprincippet og dermed udvide begreberne inden for arbejdsløshedsdagpengeforsikringen.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at når vi deler det op i de to grupper, der her berøres, nemlig revalidender med kompetencegivende kurser på op til 18 måneder, og dem med kortere kurser, er der visse problemer for de to forskellige grupper. Der skal heller ikke være nogen tvivl om, at visse arbejdere, der har været udsat for at blive syge og derefter har fået deres fyreseddel, er kommet i en særlig vanskelig situation.

Jeg synes, det ville være rart, hvis vi under det kommende udvalgsarbejde ville kunne få undersøgt, hvor mange det egentlig er, vi taler om, og på hvilke måder der er mulighed for – med den måde, arbejdsministeren har lagt konstruktivt op til – at få dem placeret på fornuftig vis i den samlede lovgivning.

Alt i alt må jeg på mit partis vegne sige, at vi kan medvirke til, at vi får et udvalgsarbejde, hvor denne sag og omfanget og konsekvenser bliver undersøgt meget nøje for på en eller anden måde at se, hvor mange mennesker det egentlig er, der er i klemme her.

Svend Heiselberg (V):

På venstres vegne skal jeg give udtryk for, at vi principielt er betænkelige ved forslaget. En gennemførelse af forslaget som foreslået vil anfægte et af de bærende principper i arbejdsløshedsforsikringen, nemlig princippet om, at man skal have tilknytning til arbejdsmarkedet for at have ret til dagpenge.

Det er i den forbindelse ikke nok med en erklæring om, at den pågældende står til rådighed for arbejdsmarkedet. En sådan erklæring rejser endvidere spørgsmålet om, hvem der skal være dommer i en sådan sag.

Overvejelserne i den retning må efter venstres opfattelse i givet fald gå i retning af, i hvilket omfang omskoling, revalideringen,

kan sidestilles med uddannelse og de regler, der gælder for nyuddannede.

Venstre kan ikke på det foreliggende grundlag medvirke til forslaget. Arbejdsløshedsforsikringen skal give erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, ikke løse sociale eller erhvervspolitiske problemer.

Grethe Lyngs (CD):

Da fru Grethe Kindberg Jørgensen ikke kan være til stede, vil jeg sige, at CD ikke kan gå ind for forslaget.

Som begrundelse herfor skal jeg sige, at der principielt i forslaget ligger en regulær ændring af loven, og da der i de enkelte tilfælde vedrørende rådighedsbegrebet foretages en samlet konkret vurdering af den pågældendes forhold, hvori indgår sygdommens varighed og karakter og medlemmets fysiske og psykiske tilstand, tror CD, at en sådan ændring ville virke negativt.

Loven siger jo klart, at dagpenge ikke kan udbetales, såfremt medlemmet ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet. Spørgsmålet er derfor: står disse mennesker til rådighed for arbejdsmarkedet, før 5 ugers betingelsen er opfyldt? Først herefter kan man efter CDs opfattelse sige, at den pågældende kan påtage sig arbejde af et normalt omfang. Omskoling, revalidering og § 65-samtaler er ingen garanti for, at man efter sygdom er fuldt arbejdsdygtig.

Til slut skal jeg sige, at det ikke af forslaget fremgår, hvor mange personer det drejer sig om, og hvad det vil koste. Forslagsstillerne kommer kort ind på, at det ikke drejer sig om ret mange personer. Det er selve princippet for lovændringen, centrum-demokraterne ikke kan støtte.

Lawaetz (FP):

Fremskridtspartiet har sympati for beslutningsforslaget ud fra det synspunkt, at folk, der uforskyldt kommer i nød eller vanskeligheder, bør hjælpes. Det er imidlertid ikke så enkelt – hr. Kaj Poulsen var inde på det – som det er forelagt her. Når man hører arbejdsministerens redegørelse, kan man se, at der findes så mange vanskeligheder, at det i visse tilfælde kan gå helt anderledes, end man har forestillet sig. Det vil sige, at der er god grund til at følge denne idé op og se, hvad man kan gøre for at hjælpe de menne-

[Lawaetz]

sker, der er kommet i nød, og jeg vil da godt sige: uforskyldt nød. Det er sådan, at de i sig selv bliver straffet ved at blive syge eller blive invalide.

Kodeordene er nok »til rådighed for arbejdsmarkedet«. Det er ikke nok, at man efter reglerne og officielt er til rådighed for arbejdsmarkedet, hvis man på grund af dette kommer til at stå bagest i en lang kø. Det er nok det, der bliver kodeordene i en fornuftig løsning på problemet.

Vi vil gerne medvirke til en intens udvalgsbehandling. Dog vil vi selvfølgelig, for at det skal være realistisk, godt vide – det står her ikke, men det kan vi sikkert få oplyst i udvalget – hvad det hele drejer sig om i kroner og øre, og hvor mange tilfælde der kan blive, hvor man må sige: det er et klart tilfælde. Det er jo overgangstilfælde, det er vanskeligst at tage stilling til. Vi vil gerne gå ind i et grundigt udvalgsarbejde.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg var i den situation, da jeg læste forslaget, at jeg var meget usikker på, hvad det egentlig indebar. Nu er jeg blevet noget klogere efter også at have diskuteret det med ordføreren. På den baggrund vil jeg sige, at jeg mener, der er en gruppe mennesker, der her rammes, og jeg synes, vi i udvalget skal prøve at finde en løsning på problemet. Om det er dette forslag eller noget andet, der skal gennemføres, må det videre arbejde vise. Det må naturligvis også ses i relation til, hvad det indebærer økonomisk osv., og konsekvenserne for arbejdsløsheds-kassesystemet.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Forslaget til folketingsbeslutning om revalidenders og langvarigt syges dagpengeret skal ses i en større sammenhæng og diskussion om hele rådighedsbegrebet og en større og mere principiel diskussion om forholdet mellem de forskellige forsikrings-systemer, men vi har her valgt at slå ned på ét område, nemlig revalidender og medlemmer, der har været på omskoling, samt langvarigt syges dagpengeret, for dog at rette op på de skævheder, der er her. Vi oplever en stadig skrap-pere kurs fra arbejdsformidlingens og arbejdsdirektoratets side i A-kassespørgsmål, hvilket har den effekt, at A-kassernes administration bliver strengere og A-kassernes

selvjustits bliver større på grund af kassernes angst for kasseansvar og de mange penge, de kan komme til at tilbagebetale i tilfælde af, at arbejdsdirektoratet og ankenævnet bedømmer udbetalingerne som fejludbetalinger. Vi ser vedrørende langvarigt syge, at det i kasserne snart er almindeligt, at hvis man har været syg eksempelvis et halvt år, så skal man bevise sin rådighed ved arbejde af passende varighed, normalt 5 uger. Det er næsten en automatik i dag, skønt det ikke ligger i bekendtgørelsen.

Alt andet lige mener vi, det må stå klart, at et medlem, der har gennemgået revalidering eller omskoling og igen er blevet erklæret arbejdsdygtig, også står til rådighed for arbejdsmarkedet og således også er dagpengeberettiget. Det mener vi at man har bevist alene ved at gennemgå revalideringsforløbet.

På det faglærte område er der ikke så mange problemer. En bygningshåndværker, der via revalidering har fået en uddannelse som byggetekniker eller teknisk tegner, har derigennem bevist sin rådighed og er dagpengeberettiget den dag, han er færdig med uddannelsen.

Vedrørende omskoling gælder noget af det samme. Hvis man bliver omskolet til eksempelvis varmemester, er det næsten også en automatik, at dagpengeretten bevares.

Langt sværere ser det ud for de ikke-faglærte områder, hvor det rammer hårdt, hvor en syerskes omskoling til eksempelvis hjemmehjælper ikke er tilstrækkeligt til, at formidlingen og kassen vurderer, at hun igen står til rådighed for arbejdsmarkedet, og kassen derfor kræver arbejde af passende varighed, normalt 5 uger, før hun igen er dagpengeberettiget. Arbejdsmarkedet står ikke til rådighed for lønmodtagerne i øjeblikket, og derfor er det en umulighed for syersken at bevise sin fortsatte tilknytning og dermed blive dagpengeberettiget. Det er her, hele miseren ligger.

For at gentage det, jeg sagde før, mener vi, det må være oplagt, at medlemmer, der har kunnet klare omskoling eller et revalideringsforløb, herigennem har bevist, at de fortsat står tilknyttet arbejdsmarkedet, at de er til rådighed og dermed er dagpengeberettiget, hvis de øvrige betingelser er opfyldt.

Steffensen (KrF):

[Steffensen]

Kristeligt folkeparti kan have megen sympati for det beslutningsforslag, SF her lægger frem. Det kan vi jo alle sammen have, og jeg har fornummet, at ordførerne her i dag i princippet har den opfattelse, at der er nogle ting, vi bør se lidt nærmere på i udvalget, dels omfanget, dels økonomien i problemstillingen.

Vi kan ikke sige, at vi synes, vi skal have det gennemført nu. Jeg kan helt tilslutte mig – og gør det da også gerne – arbejdsministerens bemærkninger og betænkeligheder ved uden videre at tage fat på dette, SF vil måske sige lille problem, for det er måske, når det kommer til stykket, ikke så stort et antal, det drejer sig om.

Alligevel vil vi meget gerne medvirke til, at vi får disse ting godt belyst i udvalget. Måske kan vi finde frem til, hvordan vi kan løse dette problem i en lidt større sammenhæng end det, der er lagt op til i forslaget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal jo starte med at sige tak for behandlingen af forslaget, og så kan jeg jo håbe på, at det ikke går sådan, at forslaget bare kvæles i velvilje.

Sandheden er, at det med det, de forskellige ordførere har sagt, helt klart er sagt, at der er nogle problemer vedrørende disse mennesker, som der bør ses på. Det er der et stort flertal der har givet udtryk for, selv om man også har givet udtryk for, at man ikke er helt sikker på, at det skal løses lige nøjagtig, som ordlyden er i forslaget. Det vil jeg da gerne sige tak for, fordi jeg synes, det er vigtigt, at vi får en drøftelse af disse ting.

Det er også baggrunden for, at jeg har rejst forslaget og har rejst det i en så forenklet form, og jeg beder om tilgivelse for, at nogle måske har haft lidt svært ved at se, hvad det indeholdt, fordi det er skrevet i meget forenklet form. Det er af bitter nød, fordi det er uhyre vanskeligt at sige det, som flere har været inde på i spørgsmålsform: hvor mange omhandler dette forslag, og hvad er økonomien i det?

Jeg synes, at arbejdsministeren i sin gennemgang af, hvad dette forslag drejer sig om, meget godt og meget tydeligt fik sagt, hvem det omhandler, og egentlig også fik sagt, at det kun kan være en meget lille gruppe, der er tilbage, i og med at folk med omskoling af

18 måneders varighed ikke er omhandlet af mit forslag, for det er klart, de er inde i systemet og de bevarer deres dagpengere. Jeg synes, der er så meget mere grund til at se på det, for hvem er det så, vi har tilbage? Det er stort set medlemmer af Kvindeligt Arbejderforbund, medlemmer af Syerskernes Fagforening, medlemmer af Specialarbejderforbundet, de, der i forvejen ikke er de bedst stillede på arbejdsmarkedet. De er i den situation, at hvis de ikke får et tilbud om 18 måneders omskoling – det er nemlig ikke givet, at de altid gør det – kan de ikke blive erklæret for stående til rådighed for arbejdsmarkedet.

Jeg håber, at det vil lykkes lidt bedre under udvalgsarbejdet at finde ud af, hvor mange dette forslag omhandler. Jeg tror, det er meget få, men jeg tror altså også, det er svært, og derfor vil jeg gøre opmærksom på allerede nu, at hvis det er en betingelse for, at vi kan gå videre med dette, så er jeg bange for, at vi ikke kan bruge velviljen til noget.

Det ligger klart, at der er tale om fortolkning af disse bestemmelser. Ikke mindst et svar, jeg har fået fra ministeren, viser helt klart, at der er tale om fortolkning. Den 25. juli 1983 har jeg fået et svar fra ministeren, hvor det siges:

»I tilfælde, hvor der er begrundet tvivl om, hvorvidt et medlems helbredstilstand gør varetagelse af arbejde inden for et bestemt arbejdsområde mulig, vil der dog være mulighed for at anse medlemmet for at være til rådighed for arbejdsmarkedet og dermed dagpengeberettiget. Dette kræver, at arbejdsløshedskassen i samråd med arbejdsformidlingen skønner, at medlemmet er i stand til at overtage arbejde inden for andre faglige områder, og at medlemmet erklærer sig villig til at søge og overtage et sådant arbejde.«

Med en sådan bestemmelse i lovgivningen om arbejdsløshedskasserne og arbejdsformidlingssystemet mener jeg, at der er en åben ladeport for fortolkninger, og det viser sig også i praksis, at det bliver fortolket forskelligt. Derfor mener jeg, det er vigtigt, når nu velviljen er til stede her i folketinget, at sige: ja men det er uretfærdigt, at nogle mennesker, som ikke hører til en A-kasse, hvor man tolker dette velvilligt, ikke kan få, medens andre, der hører til en A-kasse, hvor man tolker dette velvilligt ifølge ordlyden, godt kan få. Det kan ikke være rimeligt. Jeg håber selvfølgelig, at vi under udvalgsarbej-

[Lilli Gyldenkilde]

det vil nå frem til en beslutning, som gør, at arbejdsministeren på den ene eller den anden måde må komme med et forslag eller udarbejde et cirkulære, som klargør disse ting.

Der er flere, der har været inde på, hvor mange det omhandler, og hvilken økonomi der er i det. Jeg tror ikke, der er stor økonomi i det, for jeg tror, det er en meget lille gruppe, der er tale om, men det vil være en retfærdighedshandling at tage fat i det og hjælpe disse mennesker. Jeg vil godt citere et brev, der har været i Roskilde Tidende 5. oktober 1983, der illustrerer ganske godt, hvilken situation disse mennesker kommer i. Det er en dame, som fortæller, hvilken situation hun er i:

»Situationen er således: jeg kan ikke anvise job fra arbejdsformidlingen, da jeg ikke er langtidsledig. Jeg kan ikke få understøttelse fra fagforeningen, før jeg har bevist, at jeg kan arbejde, på trods af at jeg har været medlem i 25 år. Jeg kan ikke få sygedagpenge, da jeg er erklæret rask af lægerne. Jeg er ikke berettiget til nogen særlig hjælp, fordi jeg er gift, og ægtefællens løn skal først bruges op, selv om dette er en minimumsløn.«

Det siger sig selv, at den familie er urimelig hårdt ramt. Det er en familie, hvor man formentlig har været vant til at have to indtægter, efter det, jeg kan læse ud af brevet, to indtægter, der har været meget lave. Efter i mange år at have haft to indtægter står de altså, fordi konen er blevet syg, i den situation, at hun simpelt hen er røget igennem det ene sikkerhedsnet efter det andet for til sidst at måtte sætte deres hus på tvangsauktion. Det fremgår af brevet. Jeg synes ikke, det er tegn på en rimelig lovgivning, og jeg tror ikke – det vil vise sig, om vi overhovedet kan få de tal frem – at der er tale om ret mange, men der er i hvert fald tale om, at vi må foretage en retfærdighedshandling over for de mennesker.

Jeg vil godt sige til dem, der har været inde på, at vi jo har et erstatningssystem i arbejdsløshedslovgivningen, at jeg skal være den første til at forsvare dette system. Det skal være erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, men det er også lige præcis det, dette handler om. De grupper, vi taler om, er klart afgrænsede. Det er omskolingsfolk, og det er langvarigt syge, som er blevet erklæret raske, men ikke må gå tilbage til deres gamle arbejde, for så bliver de syge igen.

Det er klart, at det er en meget afgrænset gruppe, og jeg håber, at vi vil kunne se på det i udvalget. Det, vi foreslår, er ikke, at man skal afskaffe disse regler. Vi skal ikke afskaffe 5 ugers reglen, vi skal ikke afskaffe 26 ugers reglen. Det er ikke det, vi siger. Vi siger bare, at så længe der er tolkningsmuligheder i de bestemmelser, der er om 5 ugers reglen, så er det urimeligt, at det er meget få, og kun dem, der hører til A-kasser, hvor man har mange arbejdsledige, der rammes.

Jeg har været tilfreds med denne behandling, og jeg håber, at den velvilje, der har været udtrykt fra næsten alle sider, vil betyde, at vi kan få et godt og seriøst udvalgsarbejde. Og som sagt: når vi ikke frem til, at dette er løsningen, så gør det ikke så meget. Det, jeg er interesseret i, er, at vi finder en løsning; og kan vi finde et flertal om en løsning, så vil jeg være tilfreds med det.

Jeg skal kort sige til socialdemokratiet, som på sæt og vis afviser forslaget med samme motivering som den konservative arbejdsminister, men dog siger, at man er villig til at se på det i udvalget, at det synes jeg er glimrende. Man kommer også med et forslag om, at vi skal se på, om disse mennesker kan komme ind i jobtilbudsordningen. Det er muligt, at det er den løsning, der kan skabes flertal for og ikke andet. Jeg vil håbe, det bliver noget bedre, vi finder ud af sammen, men kan det ikke være andet, nu vel, så er det bedre end ingenting.

Det er interessant at få at vide, om det betyder, at det er et 7 måneders jobtilbud, man skal ind i, eller om det er et 5 ugers jobtilbud. Er det et 5 ugers jobtilbud, så er det klart, at problemet hurtigt vil løses for disse mennesker, og de vil så være inde i det oprindelige system, hvor de selvfølgelig, som arbejdsministeren siger, skal opfylde betingelserne for at være i A-kassensystemet. Det vil vise sig under udvalgsarbejdet, hvad det egentlig er, socialdemokratiet mener. Jeg tror nok, at hvis det bliver en 7 måneders regel, vi indfører, så bliver det lidt vanskeligere. I alt fald vil det komme til at betyde, at hvis de ikke får jobtilbuddet, så kommer amtskommunerne til at betale. Men det er nogle ting, vi må have afklaret under udvalgsarbejdet. Jeg håber, at det, man mener, er 5 uger, men lad os se på det.

Tak for behandlingen af forslaget!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 24:

Forslag til folketingsbeslutning om forebyggelse af sammenblanding af medlemskab af arbejdsløshedskasse og fagforening.

Af Barsøe-Carnfeldt (UP) m. fl.

(FremSAT 9/11 83).

Fjerde næstformand (Arentoft):

Som tidligere meddelt udgår dette punkt af dagsordenen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 26:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en statslig lægemiddelinformation.

Af Taanquist (S) m. fl.

(FremSAT 11/11 83).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det er i disse dage præcis ét år siden, vi her behandlede et identisk socialdemokratisk beslutningsforslag om oprettelse af en statslig lægemiddelinformation.

Jeg er ganske enig med forslagsstillerne i, at det er vigtigt, at lægerne tager meget hensyn til den terapeutiske anvendelse af læge-

midler, så patienten får netop det lægemiddel, vedkommende har brug for, ikke alene hvad angår art, men også hvad angår mængde. Jeg er også enig i vigtigheden af, at lægen i sit valg af medikament er omkostningsbevidst, dels naturligvis af hensyn til patientens pengepung, dels af hensyn til samfundets omkostninger til lægemidler.

Men jeg er ikke enig i, at hverken det ene eller det andet hensyn i særlig grad tilgodeses ved en statslig lægemiddelinformation, specielt ikke, da der i forvejen foregår en særdeles grundig information af lægerne i disse spørgsmål.

For det første informerer Lægeforeningen om nye medikamenter på markedet gennem Ugeskrift for Læger og gennem sin Medicinfortegnelse. For det andet informeres lægerne gennem det digre værk, der hedder Lægemiddelkataloget, og som beskriver alle lægemidler, både deres anvendelse og det karakteristiske ved dem. Jeg vil gerne understrege, at Medicinfortegnelsen som en nyskabelse, netop for at lette lægerne i valget af medicin, nu angiver, hvad prisen er pr. døgndosis. Desuden ved jeg, at den nye udgave af Lægemiddelkataloget vil angive priserne på de enkelte lægemidler i selve kataloget og ikke som hidtil i et særskilt tillæg. Hermed er et hidtidigt kritikpunkt mod kataloget imødekommet, så vidt jeg kan se.

Herudover informeres lægerne gennem reklamer og gennem lægemiddelkonsulenter, og desuden er der oprettet lægemiddelkomiteer ved de fleste større sygehuse. Endelig er der et forsøgsarbejde med lægemiddelkomiteer i gang i 3 amter i relation til de praktiserende læger.

Jeg synes alt i alt, man må sige, at vore læger har ualmindelig gode muligheder for at blive informeret om de lægemidler, der er på markedet, men også om de nyest tilkomne, deres virkning og deres pris. Jeg mener ikke, at der er megen grund til at tro, at et sådant statsligt organ med nogle få mennesker involveret vil være bedre egnet til at informere, end det i dag sker gennem de forskellige kanaler, jeg her har omtalt.

Endelig vil jeg understrege, at de, der måske mere – det blev også sagt sidste gang, hvor vi drøftede disse spørgsmål, også fra min side – kunne trænge til at blive informeret, i virkeligheden er forbrugerne. Vi har derfor i ministeriet, hvad jeg lovede sidste